Для повышения стоимости акционерного капитала компании ее руководство, по нашему мнению, должно сосредоточиться на четырех базовых блоках управления:

•производственной эффективности (объем и качество выпускаемой продукции, качество активов, темп роста, прибыльность);

•взаимоотношениях между акционерами и кредиторами;

•прозрачности своей отчетности;

•уровне интегрированности компании в инфраструктуру фондового рынка (размещение и котировки акций и облигаций компании на организованных торговых площадках).

ПЕТРЕНКО А.В.

УПРАВЛІННЯ ВАРТІСТЮ КАПІТАЛУ ФІРМИ

Аналіз зарубіжної практики показує, що ніщо так не впливає на створення ринкової цінності компанії у довгостроковій перспективі, як процес управління капіталом.

Управління капіталом – це управління структурою і вартістю джерел фінансування (пасивів) з метою підвищення рентабельності власного капіталу та здатності підприємства платити дохід кредиторам і співвласникам (акціонерам) підприємства.

Залучення капіталу вимагає використання конкретних фінансових інструментів, планування грошових надходжень і видатків, ефективного ризик-менеджменту. Одним із найважливіших показників якості управління капіталом є ступінь оптимальності його структури, що є фактором мінімізації вартості капіталу, необхідного для фінансування довгострокового розвитку компанії. Оптимальна структура капіталу являє собою співвідношення між зобов’язаннями та власним капіталом підприємства, яке збільшує величину власного капіталу підприємства і як наслідок – прибутки його акціонерів. Це співвідношення не є постійним, а змінюється з часом і під впливом певних факторів. В статті досліджено основні теорії оптимізації структури капіталу.

Актуальність даної проблеми привертає увагу великої кількості дослідників. Проблемами оптимізації структури капіталу займалися Ф. Модильяні, М. Міллер, Т. Коупленд, Т. Коллер, Дж. Муррин, І. Бланк, А. Лукашов, Д. Ковальов, І. Івашковська та ін.

Вартість капіталу – це узагальнююча величина, що ґрунтується на співвідношенні позикових і власних коштів у структурі капіталу підприємства і означає дохід, який підприємство має платити інвесторам при купівлі ними акцій чи облігацій підприємства.

Визначення вартості капіталу передбачає ідентифікацію основних його компонентів і обчислення їх вартості. Результат розрахунку зводиться до

єдиного показника, який називається середньозважена вартість капіталу (Weighted Average Cost of Capital, WACC). В статті досліджено методи визначення вартості складових капіталу фірми, в тому числі модель цінотворення капітальних активів (CAPM) і метод дисконтування грошового потоку (DCF).

РОССІНСЬКИЙ А.Ю.

УПРАВЛІННЯ ЗНАННЯМИ У МІЖНАРОДНОМУ ЛАНЦЮГУ ПОСТАЧАНЬ

Управлінські заходи, які спрямовані на пристосування та виживання підприємств у мінливих ринкових умовах все більше набувають актуальності та привертають до себе увагу як науковців, так і практиків. Однією з обов'язкових умов забезпечення конкурентоспроможності та сталого розвитку підприємства є ефективне управління ланцюгом постачань, тобто організаціями, які взаємодіють у матеріальних, фінансових та інформаційних потоках.

На сьогодні критичним для будь-якого підприємства стає питання ефективного використання нематеріальних активів, основною складовою яких є знання підприємств. Для управління нематеріальними ресурсами, як запоруки успіху роботи логістичних систем, великого значення набуває управління знаннями у ланцюгах постачань. Основною метою даного дослідження є аналіз процесів управління знаннями у міжнародних ланцюгах постачань.

Посилаючись на Девенпорта Т. та Прусака Л., знання можна охарактеризувати як оформлену сукупність досвіду, цінностей, контекстуальної інформації та розуміння експертів, що є основою для оцінки та отримання нових досвіду та інформації. Вони беруть початок і поширюються в умах знавців. В організації вони часто стають закріпленими не тільки в документарній формі, але і присутні в організаційних процедурах, процесах, методах і нормах [1]. Ключову роль для управління знаннями у ланцюгах постачань займає запропонований Нонака і Такеучі розподіл знань на явні, які мають кодифіковану форму, та неявні, або мислені [2].

Нажаль, на сьогодні не існує єдиного загальноприйнятого визначення цього поняття [3; 4; 5]. Зазначається, що головна ідея усіх визначень управління щнаннями полягає у використанні минулого досвіду та створенні нових механізмів обміну та створення знань [6].

В більшій мірі управління знаннями у ланцюгах постачань ґрунтується на важливості між-організаційного навчання, тобто спільного використання знань крізь межі організації [7]. Окремого значення набувають інформаційні технології, які підтримують користування інформації, як необхідний компонент для надання можливості роботи процесів УЗ у системах ланцюгів постачань.